

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒေါင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၄

အခန်း (၄၄)

အတိတ် သစ္စာ

"ညီမလေးရဲ့ ခွေးတွေကို ပြပါဦး၊ အခု ဒီကောင်တွေ တော်တော် လေး တိုးတတ် လာပြီ ထင်တယ်"

ကျူးကျင်း ဝမ်းသာ သွားပြီး ...

"ဟုတ်သားပဲ ၊ ကဲ ... လာ ... လာ ..."

ကျန်းဟူကျင်း သည် သူတို့ ၏ နောက်ပါမှ တစ်ချိန်လုံးလိုက်နေ၏။ သူတို့ သုံးယောက်ကမူရယ်လိုက်မောလိုက်နှင့် ဘာတွေ သဘောကျပြောဆိုနေမှန်းပင် သူမသိ။ သို့ဖြင့် သူတို့ သည် ခွေးများ အား လေ့ကျင့်ပေးသော အခန်းသို့ ရောက်လာကြသည် ။

ကျူးကျင်း ကအိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ လှောင်အိမ်ထဲမှ ခွေး များကို လွှတ်ခိုင်း လိုက်ပြီး သူမသင်ပေးသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို ခွေးများအား ပြန်၍ ပြုလုပ်ပြစေလေသည် ။ သူမသည် ခွေးများအား လေ့ကျင့်ခန်းတွင် တော်လျှင် တော်သလို အခွင့်အရေးပေးထားသည် ။ လူငယ်သည် ခွေးများအားကြည့်ရင်း အဆက်မပြတ် ချီးကျူးနေ၏။ မိန်းကလေး မှာ မူ ရယ်၍ လူငယ်အား ဆိုလေ၏။

"အစ်ကိုက နောက်တစ်ခါကျရင် အခွင့်အရေး များများ ရနိုင်မှာ လား "

လူငယ်က ကြောင်သွားပြီး ...

"ဘာပြောတယ်" ဟု ပြန်မေးလေ၏။

"ဒီလိုလေ ... အစ်ကိုက ကျူးကျင်းရဲ့ စကားကိုမြေဝယ် မကျနား ထောင်မယ်ဆိုတော့ကား သူက အစ်ကိုကို နေရာ ကောင်းကောင်း ခန့်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲက ကျာပွတ်ကိုတော့ သတိထားနော် အစ်ကို "

ထို စကားကြောင့် လူငယ်၏ မျက်နှာနီ ရဲ့ သွား၏။

"မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကို မင်းက ခွေးနဲ့ နှိုင်းတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား "

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ ...

"ဒီခွေးတွေက မိန်းမချော မိန်းမလှလေးရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ အမြီးလေး တနွဲ့နွဲ့နွဲ့ အတော့်ကို ဖိမိကျနေတာပဲ၊ ဘာမကောင်းစရာ ရှိလို့လဲ "

ကျူးကျင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းပြု၍ ...

"ညီမလေး ... မင်းကို ငါက ဘာမှ ထိခိုက်အောင် မပြုခဲ့ဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဒီနှစ်ကူးနေ့ကြီးမှာ ငါ့ကို လာပြီး လှောင်သလို ပြောင်သလို လုပ်ရတာလဲ "

မိန်းကလေးက အံ့သြသော အမူအရာ ဆောင်၍ ...

"ဟင် ... မင်းမှားနေပြီ၊ ငါက ဒီနှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ မင်းအတွက် သက်သက် လာပြီး ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးတာပါ။ ဘယ်နှယ့်လုပ် မင်းကို လာပြီး လှောင်ပြောင်တယ်လို့ ပြောနေရတာလဲကွယ့်"

ကျူးကျင်းက လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

"ကဲ ... အစ်ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ပေတော့ ၊ ဘယ်သူ့ အလွန်လဲဆိုတာ "

လူငယ်မှာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ စင်စစ် လူငယ်သည် တစ်ဝမ်းကွဲ ညီမကို မထိပါးရဲသလို ဂိုဏ်းတူ ညီမကိုလည်း မထိရဲချေ။ ထို့ကြောင့် လူငယ်က နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်နှာ ချိုသွေး၍ ...

"အစ်ကိုတို့ အချင်းချင်း မတွေ့ရတာလဲ ကြာပါပြီ၊ အခုလို တွေ့ကြဆုံကြ ခိုက်မှာ အချင်းများ စရာ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ ကွယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ကျူးကျင်းရေ၊ အခုတလော ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးက မင်းကို ဘာသိုင်းပညာ အသစ်တွေ သင်ပေးလဲကွယ်၊ အစ်ကိုတို့ ကိုလည်း တစ်ကွက် နှစ်ကွက် လောက်ပြပါဦး "

ကျူးကျင်းက စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

"လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ဖေဖေက ကျွန်မကို စုတ်တံ သိုင်းကွက်ထဲက လင်္ကာတစ်ပုဒ်သင်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မသင်ရသေးပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ က ကျွန်မ အမှားရှိရင် ပြင်ပေးနော် ဟုတ်လား"

လူငယ်နှင့် မိန်းကလေးက ကျူးကျင်း၏ စကားအဆုံးတွင် လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြလေ၏။ ကျူးကျင်းသည် ခွေးများကို လှောင် အိမ်ထဲပြန်သွင်းပြီး နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သံမဏိ စုတ်တံ တစ်စုံကို ယူလိုက်သည်။ ။ ထိုနံရံတွင် လက်နက်မျိုးစုံ ချိတ် ထား၏။ သို့သော် အများ စုမှာ စုတ်တံများ ပင် ဖြစ်၏။ ဤသည် ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျူးကျင်း သည် စုတ်တံ သိုင်းပညာကို အများ ဆုံးသင်ကြားလေ့လာ နေဟန်ရှိပါသည်။

ကျန်းဟူကျင်းသည် သူ့ဖခင်ထံမှ ဤလို စုတ်တံလက်နက် အကြောင်းကို ကောင်းစွာကြားခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကျူးကျင်းသည် ညာဘက်လက်တွင် စုတ်တံကို ကိုင်၍ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မိန်းကလေး အား လက်ယက် ခေါ်လေသည်။ ။

"ညီမလေး မင်းငါနဲ့ လာကစားလေ၊ ဒီစုတ်တံသိုင်းကွက်က တစ်ယောက်တည်း လေ့ကျင့်လို့ မရဘူးကွယ်"

ထို မိန်းကလေးကမူ ကျူးကျင်းက မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလိမ့်မည်မှန်းသိ၍ ခေါင်းခါ ယမ်းပြရင် ဆိုလေ၏။

"ဟင့်အင်း၊ ငါက မင်းလောက်မှ သိုင်းမတတ်တာ ဘယ်ကစားနိုင်မလဲ"

လူငယ်က မတတ်သာ၍ ကြားဝင်ပြောရ၏။

"ညီမလေး ကျူးကျင်း၊ အစ်ကိုနဲ့ ပဲကစားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကိုတော့ ညှာရလိမ့်မယ်နော်၊ ညီမရဲ့ စုတ်တံချွန်ကြီးနဲ့ အစ်ကိုရင်ဘတ်ကို ထန်ကျုံး၊ ခေါင်းက ပေစေ့ အကြောမကြီးကိုသာ ထိုးလိုက်ရင် အစ်ကိုတော့ ဒီနှစ်ကူး မင်္ဂလာမှာ တောင် အရက်လေးတောင် သောက်ရမှာ အဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်"

မှန်သည် ။ လူငယ်ပြောသော အကြောမနှစ်ခု မှာ သေကြောကြီးများ ဖြစ်၍ ထိုးမိလျှင် မုချသေရပေမည်။ ကျူးကျင်းသည် လူငယ်၏ ချီးကျူး မြှောက်ပင့်သော စကားကို ကြားသော် လွန်စွာ သဘောကျသွား၏။ သူမက ရယ်၍ ...

"ဟင်း ... အစ်ကိုနော်၊တော်တော် စကားတတ်၊ ကိုင်း လာပြီ အစ်ကိုရေ "

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ဘယ်ညာ နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် လူငယ်အား စတင် တိုက်ခိုက်လေ၏။ သူမ၏ ဘယ်ညာစုတ်တံများက တကယ်ပင် လူငယ်၏ ထန်းကျုံးခေါ် ရင်ဘတ်ကြော နှင့် ပေစေ့ခေါ် ဦးခေါင်းကြော ကို တိုက်ခိုက်လာ၏။

လူငယ်က ယားခနဲ တစ်ချက် အသံပေးရင်း ရယ်မော၍ ...

"ညီမလေး က အစ်ကို့ ဝေပိကို တကယ် အသေတိုက်တော့မှာ လား ကွယ်" ဟု မေးလိုက်သည် ။

ထို အချိန်တွင် ကျူးကျင်း၏ စုတ်တံဖျားများက လူငယ်၏ သေကြောဆီသို့ နီးကပ်သည် ထက်နီးကပ်လာရာ လူငယ်ပင် ဓားကို ထန်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ကျူးကျင်း ၏ စုတ်တံများကို ကာလိုက်ရ၏။ ထို အခါ ကျူးကျင်းက စုတ်တံ နှစ်ချောင်းကို အဖြူရောင်တန်းနှစ်ခု ဖြစ်အောင် လျင်မြန်စွာဝှေ့ယမ်းပြီး လူငယ်အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လေ နေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးကျင်း၏ လျင်မြန်သမျှ အားပါလွန်းသော တိုက်ကွက်များကို မှ င်တတ်မိသူလို ငေးမော၍ ကြည့်နေမိလေသည် ။

ဝေပိဆိုသူ လူငယ်၏ ဓားသိုင်းမှာ လည်း လွန်စွာကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည် နှင့် အမျှ လူငယ် ဝေပိသည် ကျူးကျင်း ၏ စုတ်တံတိုက်ကွက် များကို မခုခံနိုင်ပဲ ရှောင်၍ သာ နေရသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အထိတ်အလန့် အော်ဟစ်၍ အသည်းအသန် ခုန်ပျံ့နောက်ဆုတ်နေရသည် ကိုလည်း ကြုံရလေ၏။ ကျူးကျင်းမူ အထက်စီးရနေသော်လည်း လုံးဝ အလျှော့မပေးဘဲ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်မြဲ တိုက်ခိုက်နေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဝေပိသည် ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်၍ ဒူးထောက်

တော့မည့် ပုံစံပြု၍ လျှာထုတ်ကာ ...

"ကျွန်တော်မျိုး အရှုံးပေးပါပြီ သခင်မလေးရယ် ၊ ကျွန်တော်မျိုး အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ" ဟု ဆိုလေ၏။

ကျူးကျင်းမှာ လွန်စွာ အားရကျေနပ်ပြီး ရယ်၍ ...

"အစ်ကိုက ကျွန်မကို တမင်အလျှော့ပေးတာပါ" ဟု ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ "တတင်းတင်း" အသံနှင့် အတူ သူမလက်ထဲမှ သံမဏိစုတ်တံ နှစ်ချောင်းသည် မူလရှိရာ နံရံသို့ ပြန်လည် ထိုးစိုက် ဝင်ရောက် သွားလေတော့သည် ။

ကျူးကျင်းသည် အားနွဲ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်လင့်ကစား သူမ၏ အတွင်းအားမှာ ပြည့်ဝလှ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ကြည့်နေရင်းမှ " ကောင်းလိုက်တာ" ဟု ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး နောက်သို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ သို့သော် အိမ်စေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေကြောင်း သိ၍ သူတို့ အရေးမစိုက်တော့ချေ။ ကျူးကျင်း၏ အမူအရာကလည်း ကျန်းဟူကျင်းအား လုံးဝသတိပင်မရသည့် ပုံ ။ သူမသည် ဝေပိ ဘက်သို့သာ လှည့်၍ ...

"အစ်ကို ... ကျွန်မရဲ့ ဒီသံမဏိစုတ်တံ သိုင်းကွက်က ဘယ်လိုနေလဲဟင် အမှားရှိရင် ထောက်ပြပါဦး"

လူငယ်က ရယ်မော၍ ...

"အစ်ကိုက ညီမလေးရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ထောက်ပြနိုင်တဲ့ နောက်တော့ အခုလို ညီမလေးကို ရှုံးဦးမှာ လားကွယ် ၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ် ကောင်းပါတယ်"

စင်စစ် ကျူးကျင်း၏ ဖခင်မှာ ကျူးချန်လင် ဖြစ်ပြီး အခြားမိန်းကလေး၏ အမည်မှာ မူ ဟူချင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမဖခင်မှာ မူ ကျူးချန်လင်နှင့် ငယ်ပေါင်းဖြစ်သည်။ ဝေပိမှာ ကျူးကျင်း၏ တစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကို ဖြစ်ပြီး ဟူချင်း၏ ဖခင်ထံတွင် သိုင်းတပည့်ခံနေသူ ဖြစ်၏။ ဝေပိသည် ရုပ်ရည်ချောမော ခန့်ညားသမျှ အပြောလည်းကောင်းသူ ဖြစ်၍ ကျူးကျင်းနှင့် ဟူချင်း တို့ နှစ်ဦးစလုံးက သူ့ကို တိတ်တခိုး ချစ်နေကြလေ၏။

ကျူးကျင်း နှင့် ဟူချင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး မှာ လည်း ရုပ်ရည်ချောမော လှပရုံမက သိုင်းပညာတွင် လည်း ထူးချွန် ကြ၍ ဤခွန်းလွန်းတောင် တန်းတကြောရှိ သိုင်းလောကသားများက သူတို့ အား နှင်းတောင်ဒေဝီ ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျိတ်၍ ပြိုင်နေကြသည်။ ခက်သည် က ဝေပိမှာ လည်း မပြတ်မသား၊ သူက ငါးကောင်းစလုံး အရွယ်ပမာဏချင်းတူနေ၍ ဘယ်အကောင်ကိုမှ လက်မလွှတ်ချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်သာ အတူတကွ ရှိနေလျှင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း စကားနာထိုးမြဲပင် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ကျူးကျင်း က ရယ်၍ ...

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မမေးမယ် ၊ ဒီစုတ်တံသိုင်းကွက်က ဘယ်ကဗျာစာ ပိုဒ်ကနေ ပြောင်းလဲပြီး ထွင်လိုက်တာလဲ ဆိုတာ ပြောနိုင်သလား"

ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးကျင်း၏ စုတ်တံသိုင်းကွက်များကို ကြည့်ကတည်းကပင် ဤ သိုင်းကွက်များမှာ ကဗျာစာပိုဒ် တစ်ခုမှ ပြောင်းလဲ တီထွင် လိုက်ကြောင်း သိလေ၏။ သူမဖခင်၏ စုတ်တံသိုင်းကွက်မှာ လည်း ကဗျာစာပိုဒ်တစ်ခုမှ ပင် ပြောင်းလဲတီထွင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ

လား။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ဖခင်၏ စာပေပညာ သင်ကြားပေးသဖြင့် ဤလို ကဗျာမျိုးကို ကောင်းစွာတီးခေါက်မိပြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဝေဝိမှာ မူ ကျူးကျင်း၏ အမေးကို မဖြေနိုင်သကဲ့သို့ ခေါင်းကုတ်ဟန်ပြု၍ ...

"ညီမလေးကလည်း ကွာ၊ အစ်ကိုကို ဦးနှောက်ခြောက်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ၊ အစ်ကို မသိဘူး"

ကျန်းဟူကျင်းသည် ဝေဝိအား ကျူးကျင်းအား လွန်စွာ အရေးပေးလျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ ယခု ဝေဝိက ဤကဗျာ၏ ခေါင်းစဉ်ကို မသိကြောင်း တွေ့ရသော အခါ သူ့နှုတ်မှ ...

"ဒီကဗျာ က မြစ်ရေသွင်သွင်စီးစီး ဆိုတဲ့ ကဗျာပဲ" ဟု လွှတ်ခနဲ အော်ပြောလိုက်မိလေ၏။

စင်စစ် ဝေဝိနှင့် ဟူချင်းတို့ မှာ စာပေလိုက်စားသူများ ဖြစ်၍ ဤကဗျာခေါင်းစဉ်ကို သိနေနှင့် ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျူးကျင်း၏ အကြိုက်ကို လိုက်၍ တမင် မသိချင် ဟန်ပြုနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ဘာမဟုတ်သော အိမ်စေ့ကလေးထဲမှ ဤသိုင်းကွက် သည် အဘယ်သော ကဗျာမှ တီထွင်လိုက်ကြောင်း သိရသောအခါ အံ့သြသွားကြလေ၏။

ကျူးကျင်းသည် သူ့ဖခင်က ဤသိုင်းကွက်ကို သင်ပေးစဉ်က လွန်စွာ လျှို့ဝှက်၍ သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် ဤသိုင်းကွက်၏ ကဗျာအမည်ကို အပြင်လူ မည်သူမျှ မသိနိုင်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ယခု ဤအိမ်စေ့ကလေးက သိနေခြင်းမှာ သူတို့ လေ့ကျင့်သင်ပေးစဉ်က တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်း ကြည့်၍ သာ သိမည်ဟု ထင် လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့်

ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ဒီသိုင်းကွက်နာမည်ကို သိရတာလဲ" ဟု မေး လာလေသည်။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးကျင်းက သူ့နာမည်ကိုမေးသံကြားရသော် ရင်နာသွားလေ၏။ စိတ်ထဲတွင် လည်း ...

"ငါနာမည်ကို ဘယ်နှခါ ပြောရမှာ လဲ၊ ဪ ... လက်စသတ်တော့ ငါ့ကိုသူ လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘူးကိုး"ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော်နှုတ်မှ မူ ...

"ကျွန်တော်နာမည်က ကျန်းဟူကျင်းပါ၊ ကျွန်တော်က စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ပြောတာပါ၊ မှန်သလား မှားသလား ဆိုတာလဲ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ"

ထိုအခါကျမှ ပင် ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်း၏ အမည်ကို ပြန်သတိရကာ ...

"ဪ ... မင်းက ဟိုခွေးကိုက် ခံရတဲ့ ကောင်လေးကိုး" ဟု ဆိုလေသည်။ ကျူးကျင်း၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ...

"ဒီကောင်လေးက ငါ့ခွေးကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေအောင်ရိုက်သတ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ ငါ သူ့ကို မယုံဘူး။ ဒီကောင်ကို ငါ သေသေချာချာ စစ်ဆေးမှ ပဲ"

သို့ဖြင့် ကျူးကျင်းသည် ကျန်းဟူကျင်း အား စစ်မေးရန် ပြုလေ၏။ ထိုစဉ် ဝေပိ နှင့် ဟူချင်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ တီးတိုးတီးတိုးဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြီး လွန်စွာ သဘောကျနေသည် ကို တွေ့သော် သူမသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျန်းဟူကျင်းအားစစ်မေးရန်ပင် မေ့သွားလေ၏။

သူမက ဟူချင်းအား ...

"ဟူချင်း၊ ငါနဲ့ အစ်ကိုတော့ ကစားပြီးပြီ အခု မင်းအလှည့်ပဲ"

ဟူချင်းသည် ဝေ့ပိနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ စကားပြောနေစဉ် ဖြစ်၍ ပင်ပဲလား။ သို့မဟုတ် တမင်သတ်သတ် မသိဟန်ပြုနေသည် လား မပြောတတ်။ ကျူးကျင်းအား လုံးဝအရေးမစိုက်ပါချေ။ ကျူးကျင်းမှာ လွန်စွာ ဒေါသထွက်လျက် ခနဲ ပြုံးပြုံး၍ ထပ်ဆိုလေ၏။

"ငါ့ရဲ့ ဒီစုတ်တံ သိုင်းကွက်က ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပေမယ့် မင်းတို့ ဟူမျိုးရိုး ရဲ့ သိုင်းပညာကိုတော့ ယှဉ်နိုင်ပါသေးတယ်"

ထိုစကားကြောင့် ဟူချင်းက ခေါင်းမော၍ ခနဲ ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးပြီး ...

"ငါနဲ့ အစ်ကိုက မင်းကို တမင်ညှာနေတာကိုများ ၊ မင်းကိုမင်း အဟုတ်မှတ်နေသလား ၊ မင်းရဲ့ ဒီစုတ်တံသိုင်းကွက်က မြစ်ရေ သွင်သွင်စီး ဆိုတဲ့ ကဗျာ စာပိုဒ်ကမှန်း ငါတို့ ကို တရေးနိုးပြီး မေးတာတောင် ဖြေနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါများ မင်းကိုမင်း အဟုတ်ကြီး မှတ်နေသေးတယ် "

ကျူးကျင်းမှာ လွန်စွာ ရှက်သွား၏။ ရှက်ရမ်းရမ်း၍ လည်း ဆိုလေ၏။

"အစ်ကို က ငါ့ကိုညှာလို့ အသာပေးတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ညည်းကတော့ ငါ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ညှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမယ်ဟေ့ ... ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ ငါ့အိမ်က အိမ်စေလေးတောင် နင်ပြောသလို ပြောတတ်တာပဲ၊ ဘာဆန်းလို့ လဲ"

ဟူချင်း မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွားပြီး ...

"အစ်ကို ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ ဒင်းက ကျွန်မကို အောက်တန်းကျ တဲ့ အိမ်စေတစ်ယောက်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြီး ပြောနေပြီ အစ်ကို"

ဝေပိက ဟူချင်းအား မျက်နှာ ချိုသွေးလျက် ...

"ဟူချင်းကလည်း ကွယ်၊ ညီမကို ကျူးကျင်းက ရယ်စရာပြောနေ တာပါကွယ်၊ ညီမကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ အိမ်စေလေးတစ်ယောက် ကို ဘာလို့ အရေးလုပ်ပြီး ပြောနေတာလဲကွယ်"

ကျန်းဟူကျင်းလည်း ထိုစကားကြောင့် ရင်ထဲနင့်ပြီး ဒေါသလည်း ထွက် လာလေ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကျူးကျင်းက ...

"ဒီမှာ ဟူချင်း၊ နင်က ငါ့အိမ်စေလေးကို အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ဟူချင်း၊ မင်းက သူ့ကို သုံးကွက်နဲ့ အနိုင်မချနိုင်ပါ ဘူး၊ ငါ သူ့ဘက်က လောင်းရဲတယ်"

ထိုအခါ ဟူချင်းက ...

"ဟင့် ... ဒီလို လူစားမျိုးနဲ့ ငါ့လက်နဲ့ တန်လို့ လား၊ ဒီမယ် ကျူး ကျင်း နင်က ငါ့ကို ဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့ "

ကျန်းဟူကျင်း၏ နှုတ်မှ ရုတ်တရတ် ...

"ဟူချင်း၊ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ မိနဲ့ ဖနဲ့ လူလိုသူလို မွေးဖွားလာ တဲ့ လူပါဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ဘယ်လောက်များ မြင့်မြတ်နေလို့ လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

ဟူချင်းက ကျန်းဟူကျင်းအား လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်ချေ။ ဝေပိကို သာ ...

"အစ်ကို အောက်တန်းစား အိမ်စေလေးတစ်ယောက်က အခုလို ကျွ

န်မကို အာခံနေတာကို၊ အစ်ကို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေမှာ လား။"

ဝေဝိသည် ဟူချင်း၏ အမူအရာကိုမြင်သော် ကျူးကျင်းအား ပြုံးလှက် ဆိုလေ၏။

"ကျူးကျင်း ... ညီမလေးရဲ့ အိမ်စေလေးက သိုင်းပညာမဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သူ့ကို အစ်ကိုစမ်းကြည့်မယ်လေ၊ ဟုတ်လား။"

ကျူးကျင်း၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ...

"ဒီ ကျန်းဟူကျင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဘယ်ကလာလို့ ဘာမှန်း မသိဘူး၊ အစ်ကို ဝေဝိကနေ တစ်ဆင့် သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ခန့်မှန်းလို့ ရမှာပဲ" ဟု စဉ်းစားနေလေ၏။

"ကောင်းသားပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်မတော့ ဒီကောင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာက ဘာဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာမှန်းတောင် မသိပါဘူး။"

ဝေဝိက အံ့သြလျက် ...

"ဟင် ... သူက ညီမလေးတို့ အိမ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို သင်တာ မဟုတ်ဘူး လား။"

ကျူးကျင်းက ဝေဝိ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ကျန်းဟူကျင်းဘက်သို့ လှည့်ပြောလေ၏။

"ဟဲ့ ... ပြော လိုက်လေ၊ မင်း ဘယ်သူ့ဆီက သိုင်းပညာသင်ခဲ့တာလဲဆိုတာ"

ကျန်းဟူကျင်းသည် သူတို့ အားလုံးက မိမိအား အထင်သေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည် ကို မြင်သော် မိမိ၏ မိဘအမည်ကို ပြောပြရန် စိတ်မကူးတော့ချေ။ သူက ...

"ကျွန်တော့် မိဘတွေတော့ မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် မွေးစားအဖေဆီက သင်လာတာပါ။ သူက မျက်စိကန်းနေတော့ မှန်သလား မှားသလား ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး"

"မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေက ဘယ်သူလဲ"

ကျန်းဟူကျင်းက ခေါင်းခါ၍ ...

"ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး"

ဝေဝိက ရယ်မောပြီး ...

"ငါတို့ သုံးယောက်ရဲ့ မျက်စိနဲ့ အကဲခတ်ရင် အဖြေမှန် ထွက်လာမှာ ပါ" ဟု ဆို၏။

သူက စကားအဆုံးတွင် အလယ်သို့ လျှောက်သွားပြီး ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"ကိုင်း ... ချာတိတ် လာစမ်း၊ ငါ့ရဲ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို ခုခံကာကွယ်ကြည့်စမ်း" ဟု ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း အတွင်းပင် ဟူချင်း ဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်ရိပ်တစ်ချက် ပြ လိုက်လေ၏။

သဘောမှာ သူမကိုယ်စား ကျန်းဟူကျင်းအား သူကောင်းစွာ ပေးလိုက်မည်ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ယင်းကို ကျူးကျင်းက တွေ့၍ ပိုမို ဒေါသ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်းအား လက်ယမ်းခေါ်ပြီး နားနား ကပ်၍ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

"ငါ တစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကိုရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်တော်တယ်နော်။ သူ့ကို နိုင်ဖို့ မကြိုးစားလေနဲ့ ၊ သူ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကိုသာ ကာကွယ်နိုင်

အောင် လုပ်ပါ။ ဒါဆို ငါမျက်နှာပန်းလှပါပြီ" ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျန်းဟူ ကျင်း၏ ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး အားပေး လိုက်လေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ဝေ့ဝိအား သူ ဘယ်နည်းနှင့် မျှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှန်း သိ၏။ သို့သော် ကျူးကျင်း၏ စကားကြောင့် သူ့ စိတ်ထဲတွင် ...

"ငါ ... သူမျက်နှာပန်းလှအောင် လုပ်ပေးရမယ်" ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အလယ်သို့ လျှောက်ထွက်လာသည်။ ။ ထိုစဉ် ဝေ့ဝိက ...

"ချာတိတ် လာပြီ ဟိတ်" ဟု ပြောပြီး ကျန်းဟူကျင်း၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက် လိုက်လေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းမှာ ဘာမှန်း မသိမိမှာ ပင် ပါးနှစ်ဖက် ပူခနဲ ရှိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။ ထိုစဉ် ကျူးကျင်းက ...

"ကျန်းဟူကျင်း ပြန်ချလေ" ဟု အော်ဟစ် သတိပေးလေသည်။ ။ သို့ဖြင့် ကျန်းဟူကျင်းသည် ရုတ်ခြည်းအားတတ် လာပြီး ဝေ့ဝိဆီသို့ လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

ဝေ့ဝိက ရှောင်ရင်း "ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ" ဟု ပြောပြီး ရုတ်တရတ် ကျန်းဟူကျင်း၏ နောက်ကျောသို့ ဆွဲယူ၍ ရှေ့သို့ ပစ်ပေါက်ချ လိုက်လေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းမှာ လက်ဖြင့် ထောက်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မမီချေ။ သူ၏ နှာခေါင်းနှင့် နဖူးတွင် သွေးများ ထွက် လာလေ၏။ ဟူချင်းသည် နံဘေးမှ နေ၍ လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးလိုက်၏။ ရယ်မော၍ လည်း ...

"ကျူးကျင်း ငါတို့ ဟူမျိုးရိုးရဲ့ သိုင်းပညာက သုံးလို့ ရပါသေးတယ် နော် " ဟု ခနဲ့ လိုက်၏။

ကျူးကျင်းမှာ ရှက်လည်း ရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သဖြင့် ဟူချင်း

အား ဘာပြန်ပြောရမည်ပင် မသိတော့ချေ။ ထိုစဉ် ကျန်းဟူကျင်းက အားတင်း၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။ ကျူးကျင်းကိုလည်း ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကျူးကျင်းကမူ သူ့အား ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေဆဲပင်။ ထိုအခိုက် ဝေပိက ရယ်၍ ...

"ဒီကောင်လေး ဘာမှ လည်း မတတ်ပါလား၊ ဘယ်ကလာ သူ့မှာ ဂိုဏ်းအဖွဲ့ ရှိနိုင်မှာ လဲ"

ထိုအခါ ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်းအား လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဝေပိကိုသာ ...

"လာ အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့ ပန်းခြံထဲ သွားကြရအောင် " ဟု ဆိုလေ၏။

ကျူးကျင်း၏ စကားတွင် ကျန်းဟူကျင်းအား လွန်စွာ စိတ်ကုန်သွားသော လေသံမျိုး ပါနေလေ၏။

ထိုစဉ် ကျန်းဟူကျင်းသည် ဘယ်ကဘယ်လို အားအင် ထွက်လာသည် မသိ၊ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်ပြီး ဝေပိအား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည် ။ ကျန်းဟူကျင်း၏ လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်မှာ တကယ်တော့ နဂါးနိုင်လက်ဝါးစောင်း သိုင်းကွက်ထဲမှ တစ်ကွက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤနဂါးနိုင် လက်ဝါးစောင်း သိုင်းကွက်မှာ လက်ဝါးစောင်း သိုင်းပညာတွင် အပြင်းထန်ဆုံး ၊ အစွမ်းထက်ဆုံးသော သိုင်းပညာပင် ဖြစ်၏ ။

သို့သော် ရှက်စွမ်းကိုယ်၌ပင်လျှင် စုံစုံလင်လင် မတတ်မြောက်ဘဲ သုံးကွက်မျှသာ တက်မြောက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်းဟူကျင်းအား သင်ပေးသောအခါ ကျန်းဟူကျင်းအတွက် ပို၍ မပြည့်စုံတော့ ပါချေ။

သို့ရာတွင် ယခု ကျန်းဟူကျင်းက ထိုလက်ဝါးစောင်း သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးသောအခါ လေသံတဟူးဟူး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဝေပိသည် ရုတ်တရတ်လေသံကိုကြား၍ ကမန်းကတန်းပင် သူ့လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည် ။ သို့သော် ဘုန်းခနဲ ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ခု ကြားရပြီး ဝေပိ၏ လက်မှာ ကျိုးသွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျူးကျင်းနှင့် ဟူချင်းတို့ က အလန့်တကြား အော်ပြီး ဝေပိ အနားသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ဝေပိမူ မချိပြီးပြီး၍ ...

"အရေးမကြီးပါဘူး၊ အစ်ကို ပေါ့ဆသွားလို့ ပါ" ဟု ဆို၏။

ကျူးကျင်းနှင့် ဟူချင်းတို့ နှစ်ဦးမှာ မူ သူတို့ တိတ်တခိုး ချစ်နေသူ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့သော် ကျန်းဟူကျင်းဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်၍ ရိုက်လိုက်ကြလေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းမှာ ဝေပိလက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်မိစဉ်က လန့်ဖျပ်ပြီး ငေးကြောင်နေမိလေရာ ယခု ကျူးကျင်းနှင့် ဟူချင်းတို့ ၏ ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းရန် သတိမရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ ပခုံးတွင် လည်းကောင်း၊ တစ်ချက်စီ အရိုက်ခံရပြီး ပါးစပ်မှ သွေးများ ပင် အန်ကျ လာလေသည် ။ သူ ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် မူးနောက် ရီဝေနေသည် ။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ခုသော အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲ ရစ်ဝဲနေလေသည် ။

"သူ့ အတွက် မျက်နှာပန်းလှအောင်လည်း ငါ လုပ်ပေးရသေးတယ်၊ သူကပဲ ငါ့ကို ပြန်ရိုက်သေးတယ်"

ထိုစဉ် ဝေပိသည် အားယူမတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျန်းဟူကျင်းအား စားတော့မည့် ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြည့်လျက် သူ၏ ဘယ်ဘ

က် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ကျန်းဟူကျင်းအား ရိုက်ချလိုက်သည် ။
ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝေပိသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အသေသတ်ရန် ကြံရွယ်ထားသဖြင့် သူက အားကုန်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျန်းဟူကျင်းလည်း နောက်သို့ဆုတ်ရန် ကြံလိုက်၏။ သို့သော် ကျူးကျင်းသည် သူမအတွက် သူမချစ်သူ၏ လက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ချစ်သူ စိတ်ကျေနပ်စေရန် သူမက ကျန်းဟူကျင်းကို နောက်ကျောမှ ဆောင့်တွန်းပြီး ဝေပိ၏ လက်ဝါးစောင်းအောက်သို့ ပို့ လိုက်လေသည် ။ ကျန်းဟူကျင်းသည် သည် တစ်ကြိမ်တွင် တော့ မိမိသေပြီဟု တွက်လိုက်သည် ။

ယင်းအချိန်တွင် ပင် ရုတ်တရတ် လူတစ်ယောက်၏ "ရပ်လိုက်" ဟူသော အမိန့်ပေးသံကြားရပြီး တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ပင် လက်တစ်ဖက်က ဝေပိ၏ လက်ဝါးစောင်းကို အသာအယာ ကိုင်မ၍ နောက်သို့ ပို့ လိုက်လေသည် ။ ဝေပိလည်း ကိုယ်ဟန်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင် ဆုတ်ကွာသွားသည် ။

ထိုစဉ် ကျူးကျင်း၏ နှုတ်မှ "ဖေဖေ " ဟု အော်လိုက်မိသကဲ့သို့ ဟူချင်းနှင့် ဝေပိ၏ နှုတ်မှ လည်း "ဦးလေး" ဟု အာမေဍိတ် ပြုလိုက်မိ ကြလေသည် ။

မှန်ပါသည် ။ ရုတ်တရတ် သူ့နောက်မှ ရောက်ရှိလာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကျူးကျင်း၏ ဖခင် ကျူးချန်လင်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးချန်လင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ပေကျံနေသော်လည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျမသွားသော ကျန်းဟူကျင်းအား မြင်သော် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သူသည် သူ့သမီး ကျူးကျင်း၊ ဝေပိနှင့် ဟူချင်းတို့ အား

မီးလောင်မတတ် မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရတ် သူ့သမီး ကျူး
ကျင်း၏ ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက် လိုက်လေသည်။ နှုတ်မှ
လည်း ဒေါသသံဖြင့် ဆို၏။

"ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ ကျူးမျိုးရဲ့ နောက်မျိုးဆက်
တွေဟာ ကြာလေ အသုံးမကျလေပဲဟေ့၊ ဟင်း ... ငါ့ ဒီလောက် လိမ္မာ
တဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိမှန်း အခုမှ ပဲ သိရတော့တယ်"

ကျူးကျင်းမှာ ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ဖခင်၏ အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရရာ
လက်ဖြင့် မဆိုထားဘိ ခက်ထန်သော အသံဖြင့်ပင် ပြောဆိုခြင်း မခံခဲ့ရ
ဖူးချေ။ ယခုမူ မမျှော်လင့်ပဲ သူ့ဖခင်က သူ့ပါးကို လာရိုက်သောအခါ လွ
န်စွာ ဝမ်းနည်းလျက် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ။ ထိုအခါ ကျူးချန်
လင်က ...

"တိတ်စမ်း ၊ မငိုရဘူး" ဟု ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဟန့် လိုက်
လေသည်။ ။

ကျူးချန်လင်၏ အသံမှာ အမှန်တကယ်ခက်ထန်သဖြင့်
ကျူးကျင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ပြီး ငိုသံပင် မထွက်ဝံ့တော့ချေ။ ကျူးချန်လင်
က ဆက်၍ ...

"ငါတို့ မျိုးရိုးက သိုင်းလောကမှာ နာမည်ပျက် မရှိခဲ့ဘူး၊ လူတိုင်း လူ
တိုင်းကို ကူညီခဲ့တယ်၊ မတရားတာကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး ၊ မလု
ပ်ဘူး။ အခုတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို
ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြရုံ မကဘူး၊ အသေသတ်ဖို့ တောင် ကြိုးစားနေ
သေးပါလား၊ ကဲ ... မင်းတို့ ပြောကြစမ်း၊ မင်းတို့ မရှက်ကြဘူးလား"

ယင်းစကားကြောင့် ဝေဝိနှင့် ဟူချင်းတို့ ရွံ့ရှက်လျက် စကားကို ခေါ
င်းငုံ့သွားကြလေသည်။ ။ ကျန်းဟူကျင်းမူ ကျူးချန်လင်၏ စကားကို

ကြားသော် " ဒါမှ တကယ့်သိုင်းသမား အစစ်" ဟု စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ။

ကျူးချန်လင်သည် ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လျက်ရှိပြီး အသက်ရှူသံပင် ပြင်းပြနေလေသည်။ ။ ဝေ့ပိတို့ သုံးယောက်မှာ မူခေါင်းငုံ့ထားကြလေသည်။ ။

သူတို့ သည် ကျူးချန်လင်နှင့် မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ဝံ့ကြတော့ချေ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးကျင်းတစ်ယောက် အရိုက်အနှက်ခံရ ရုံမျှမက အအော်အငေါက်ခံနေရသည် ကို မြင်သော် ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူက ...

"သခင်ကြီး ဒီကိစ္စမှာ မမနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး" ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။ ။ သူ့အသံမှာ အမှန်ပင် အက်ကွဲနေသည်။ ။ ကျူးချန်လင်က ...

"ငါတူလေးက နဂါးနိုင် လက်ဝါးစောင်း သိုင်းကွက်ကို တတ်တယ်ဆိုတော့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းကများ လားကွယ်" ဟု မေးလေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် မိမိ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မသိစေချင်သဖြင့် သူတောင်းစားဂိုဏ်းကဟု ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ။ထိုအခါ ကျူးချန်လင်က သမီးဖြစ်သူ ကျူးကျင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ...

"သူများက ဂိုဏ်းကြီးကလူ၊ မင်းတို့ လူကြီးသုံးယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို အနိုင်ကျင့်တာကို သိုင်းလောကသားတွေ ကြားသွားရင် ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ" ဟု ကျူးကျင်းအား ဆူနေပြန်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် မူ ကျူးချန်လင်က ကျူးကျင်းအား ဤနေရာသို့ ဘယ်

ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာသည် ကို အသေအချာမေးလေတော့သည်။ ။

ကျူးကျင်းလည်း ကျန်းဟူကျင်းနှင့် တွေ့ဆုံရပုံမှ စပြီး အမှန်အတိုင်း အစအဆုံးတိုင် ဖွင့်ဟ ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအခါ ကျူးချန်လင်သည် ကျူးကျင်းအား ခွေးများကို လှောင်အိမ်မှ ထုတ်ခိုင်းပြီး သူတို့ ရှေ့တွင် ပင် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ရိုက်သတ်ခိုင်းလေသည်။ ။

ဝေဝိ၊ ဟူချင်းနှင့် ကျူးကျင်းတို့ သုံးယောက်တွင် မူ ထိုအခြင်းအရာ ကို ကြည့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားကြသည်။ ။

ထိုအခိုက် ကျူးချန်လင်က ကျန်းဟူကျင်းအား ပွေ့ချီ၍ သူ့အခန်းသို့ ခေါ်ကာ ဆေးဝါးများ ကုသပေးလေသည်။ ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် အတွင်းဒဏ်ရာ ရရှိသွားသဖြင့် ရက်အတန်ကြာမျှ မေ့မြောနေလေသည်။ ။

သူ သတိရ၍ မျက်လုံးအစုံ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မူ သူ့ခုတ်ဘေးတွင် ထိုင်၍ သူ့အား ဂရုတစိုက် ပြုစုပေးနေသော ကျူးကျင်းအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

မှန်သည်။ ။ ကျူးကျင်းသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ ဒဏ်ရာများကို ကုသနေစဉ် ရက်များ အတွင်း တစ်ချိန်လုံး လိုလိုပင် ကျန်းဟူကျင်း နံဘေးတွင် ရှိနေပြီး အစ်မကြီးတစ်ယောက်က မောင်လေးတစ်ယောက်အား ပြုစုသကဲ့သို့ ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုပေးလေသည်။ ။

သို့ဖြင့် ကျန်းဟူကျင်း ဒဏ်ရာပျောက်၍ အိပ်ရာမှ ထနိုင်သော အခါတွင် လည်း ကျူးကျင်းသည် တစ်နေ့လျှင် နေ့ဝက်နီးပါးမျှ ကျန်းဟူကျင်းအနီးတွင် အတူတကွ ရှိနေလေသည်။ ။

ဤတွင် မက ကျူးကျင်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အခန်းထဲတွင် စာပေ သင်ကြားပေးပြီး အရေးအသားလည်း လေ့ကျင့်ခိုင်းသည်။ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်သော အချိန်တွင် လည်း ကျူးကျင်းနှင့် ကျူးချန်လင်တို့ သားအဖသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ ရှေ့တွင် ပင် လေ့ကျင့်လေ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ကျန်းဟူကျင်းကိုပါ အတူဝင်ရောက် ကစားစေသည်။ သူတို့ သည် ကျန်းဟူကျင်းအား သူတို့ မိသားစုထဲမှ လူတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ဟန် တူပါသည်။

တစ်နေ့ ။ ထိုနေ့တွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးကျင်းနှင့် အတူ အခန်းထဲတွင် စာပေ ဖတ်ရှုလေ့လာနေစဉ် အိမ်စေ တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ဆိုလေသည်။

"မမလေး ဦးလေးထောင်ချင်း ပြန်ရောက် လာပြီ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

ကျူးကျင်း ဝမ်းသာသွားပြီး ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"လာ ... မောင်လေး၊ ငါတို့ သွားကြစို့ ၊ ဦးလေးထောင်ချင်းက မြေပြန့်က ပြန်လာတာကွဲ့ ၊ ဒီတစ်ခါ မမအတွက် ဘာပစ္စည်းတွေ ပါလာသလဲ မသိဘူး" ဟု ဆိုသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် သူတို့ သည် ခန်းမဆီသို့ သွားလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ အခန်းထဲမှ ငိုရှိုက်သံများ ကြားရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ ခန်းမဆောင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင် မူ ကျူးကျင်း၏ ဖခင် ကျူးချန်လင်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ဖက်လျက် ငိုကြွေးနေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို ယောက်ျားမှာ အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ထားလေသည်။ ။ အသုဘ အဝတ်အ

စားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျူးကျင်းတို့ အနားသို့ ရောက်သော် ကျူးချန်လင် က ငိုလက်စဖြင့် ...

"သမီး ... ဖေဖေတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကျန်းချွေးဆန်း ကွယ်လွန်သွားပြီတဲ့ " ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ကျူးကျင်းသည် တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် ...

"ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖေဖေ၊ သူ့ဆယ်နှစ်လောက် ပျောက် သွားရာက မြေပြန့်ကို ပြန်ရောက်လာတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား ဖေဖေ"

ထောင်ချင်းဆိုသူကလည်း ငိုယိုရင်းမှ ...

"ငါတို့ က အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးက နယ်မှာ နေကြတော့ မြေပြန့် က သတင်းကို မကြားရဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကျန်းချွေးဆန်းဟာ သူ့ဇနီးနဲ့ အတူ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကတည်းက သေကုန်ကြပြီ ဆိုတာ နောက်ကျပြီးမှ သိရတာပဲ"

ကျန်းဟူကျင်းသည် သူတို့ စကားကို နားထောင်ရင်း ဆို့နှင့်နေသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြေကွဲခြင်းဖြင့် တုန်ယင်နေရှာသည်။ ။ မှန်ပါသည်။ ။

သူတို့ ပြောသော သူတို့ ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆိုသူမှာ မိမိ၏ ဖခင်နှင့် မိခင်ပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေသော သူတို့ ကို မိမိ၏ ဇာတိမှန်ကို ဖွင့်ဟ ပြောပြရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

သို့သော် မိမိသည် မိမိကိုယ်မိမိ သူတောင်းစားဂိုဏ်းကပါ ကြိမ်ဖန်များ စွာပြောထားခဲ့ရာ ယခုမှ တစ်ဖန် မိမိသည် ဟူတန်းဂိုဏ်း ကဟု ပြောလျှင် ကျေးဇူးအတင်ခံချင်၍ တမင် လီဆယ်ပြောခြင်း ဖြစ်မ

ည်ဟု ထင်မှာ စိုးလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူ့ဇာတိမှန်ကို မပြောဘဲ အောင့်အည်း နေလိုက်ရလေသည်။ ။ မရှေးမနှောင်းပင် ကျူးချန်လင်၏ ဇနီးလည်း ခန်းမထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ။

သူမလည်း ထိုသတင်းကိုကြားသော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေပြန်သည်။ ။ ကျန်းဟူကျင်းလည်း သူတို့ အား ကြည့်ရင်း အလိုအလျောက် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ။

ထိုစဉ် ... ကျူးချန်လင်သည် စားပွဲတစ်ခုကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဝုန်းခနဲ ရိုက်ချိုးလိုက်ပြီး ...

"ထောင်ချင်း၊ ငါတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို သတ်တာ ဘယ်သူတွေလဲ"

သို့ဖြင့် ထောင်ချင်းက ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ခုံးတုံးဂိုဏ်း၊ ခွန်းလွန်း ဂိုဏ်း၊ ဝါမေဂိုဏ်း စသဖြင့် ထိုစဉ်က ဟူတန်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သော ဂိုဏ်းအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။ ကျူးချန်လင်က အံ့ကြိတ်၍ ...

"ဒီလူတွေ အားလုံးဟာ သိုင်းလောကမှာ တကယ့် ထိပ်သီး သိုင်းသမားတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ကျေးဇူးရှင်ကျန်းချွေးဆန်းက ငါတို့ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ငါတို့ အသက်သေချင် သေပါစေ၊ ငါတို့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကျန်းချွေးဆန်း အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ပေးရမှာပဲ"

ထောင်ချင်းကလည်း ...

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အသက်ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးက ကယ်ခဲ့တယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့

စိတ်မကောင်းဆုံးက လူလောကထဲမှာ အထီး ကျန်ခဲ့ရှာတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို မတွေ့ရတော့တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကို ဒီကို ခေါ်လာပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ကျေးဇူးဆပ်လို့ ရတာပေါ့။"

ထို့နောက် ကျူးချန်လင်က ကျူးကျင်းအား ...

"သမီး ဖေဖေတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကျန်းချွေးဆန်းအကြောင်းကို သမီးရဲ့ မောင်လေးကိုပါ ပြောပြလိုက်ပါဦး" ဟု ဆိုလေသည်။ ။

သို့ဖြင့် ကျူးကျင်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ။ ထိုအခန်း၏ နံရံပေါ်တွင် ကြီးမားသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။ ထိုပန်းချီကား၏ အောက်တွင် မူ ...

"ကျေးဇူးရှင် ကျန်းချွေးဆန်း၏ ပုံတော်" ဟု ရေးသား ထားလေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ဖခင်၏ နာမည်ကို တွေ့သော် အလိုလို မျက်ရည်များ စီးသွယ်ကျလာပြန်သည်။ ။ သူက ပန်းချီကားချပ်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် မူ ...

တစ်ခုသော ကွင်းပြင်ကြီးတွင် လူငယ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် ဘယ်လက်တွင် ဆူးချိတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ညာလက်တွင် သံမဏိ စုတ်တံကို ကိုင်ထားသည်။ ။ ထိုလူငယ်သည် လူဆိုး ဖြစ်ဟန်တူသော လူငါးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသောပုံ ဖြစ်နေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ထိုလူငယ်၏ ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ဖခင်မှန်း သိလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ချွတ်စွပ်တော့ မတူပါချေ။ မိမိရုပ်ရည်နှင့် သာ

ပိုတူသည် ကို ကျန်းဟူကျင်း ထင်လိုက်သည်။ ။ ယင်းမြင်ကွင်း တိုက်ပွဲတွင် လူနှစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ကျူးချန်လင်နှင့် ထောက်ချင်းတို့ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဘယ်ဘက်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေးမလေး တစ်ယောက်အား ပွေ့ဖက်၍ ထားသည်။ ။

ထိုမိန်းမမှာ အခြားမဟုတ်။ ကျူးချန်လင်၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး သူမ ပွေ့ဖက်ထားသော ကလေးမှာ ကျူးကျင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းက ထိုပန်းချီကားချပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေစဉ် ကျူးကျင်းက ဇာတ်ကြောင်းစုံလင်ကို ပြောပြ ရှင်းပြလေသည်။ ။ သူမ ငယ်ရွယ်စဉ်က လူဆိုးများ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပုံ၊ နောက်ဆုံး ကျန်းချွေးဆန်းက ရုတ်တရက်ရောက် လာပြီး သူတို့ အားလုံး၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပုံများ ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့ ထိုအခန်းထဲမှ ပြန်လည် ထွက်လာကြသောအချိန်တွင် မူ ကျူးကျင်း၏ ဖခင် ကျူးချန်လင်သည် ခန်းမကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုကို ဆင်၍ ရှိခိုးဂါရဝပြုလျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျန်းဟူကျင်းလည်း သူတို့ ကဲ့သို့ပင် ထိုရုပ်ကလာပ်အား ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဂါရဝပြုစဉ် ကျန်းဟူကျင်းသည် သူ့စိတ်သူ မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ သူတို့ ကဲ့သို့ပင် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေး လေတော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ထောက်ချင်းက ရုတ်တရက် လှမ်း၍ ...

"အစ်ကိုကြီး ... ဟို ဆရာကြီး ရှက် ..."

ကျူးချန်လင်းက ရုတ်တရက် ချောင်းဟန့်လိုက်ရာ ထောင်ချင်း စကားမှာ ထိုမျှနှင့် ရပ်သွားသည်။ ။ ကျန်းဟူကျင်းစိတ်ထဲတွင်

တစ်မျိုး တစ်မည် လှုပ်ရှားသွားရ၏။

"သူက ငါ့မွေးစား ဖေဖေ ရှက်စွန်းကို ဆိုလိုတာများ လား" ဟု လည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးထချိန်တွင် ကျူးကျင်းသည် သူ့အတွက် မျက်နှာသစ်ရေယူလာပေးသည် ကို တွေ့လိုက်ရာ ကျန်းဟူကျင်းသည် လွန်စွာ အံ့သြသွားရ၏။

"အို ... မမကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နိုင် လုပ်လာရတာလဲ၊ ဒီပြင်လူတွေကို ခိုင်းပါတော့လား။"

ထိုအခါ ကျူးကျင်းက ...

"အိမ်ဖော် အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကို ပြန်ပို့လိုက်ပြီ မောင်လေး" ဟု ဆို၏။

ကျန်းဟူကျင်းက ပို၍ အံ့သြသွားပြီး ...

"ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ"

"ဒီမှာ က သိပ်အန္တရာယ်များ နေပြီ မောင်လေး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းရတာကွဲ့။"

ထို့နောက်တွင် မူ ကျူးကျင်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား သူ့ဖခင် ကျူးချန်လင်ထံ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။ ကျူးချန်လင်က ...

"လူလေး၊ လူလေးကို ငါတို့ က ငါတို့ အိမ်မှာ ကြာကြာ နေစေချင်ပေမယ့် အခုတော့ အခြေအနေက မပေးတော့ဘူး၊ မင်း ပြန်ရတော့မယ်" ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ဆိုဒ်။

ထို့နောက် ကျန်းဟူကျင်းအား ရွှေဒင်္ဂါး၊ ငွေဒင်္ဂါးများ နှင့် ဓားတို

တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးလေသည်။

"ကဲ ... လူလေး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး လူလေးပြန်ပေးတော့၊ တကယ်လို့ ငါတို့တွေ အသက်ကြီးလို့ မသေသေးရင်လည်း မင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

ထိုအခါ ကျန်းဟူကျင်းက ...

"ကျွန်တော် မသွားဘူး၊ ဦးလေးတို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန် ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ နဲ့ ခွဲမသွားနိုင်ဘူး" ဟု အော်ပြောလေသည်။

ကျူးချန်လင်က အတန်တန် တိုက်တွန်းသည့် တိုင် ကျန်းဟူကျင်း ထွက်မသွားပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ပြောမရသည့် အဆုံး ကျူးချန်လင် က သက်ပြင်းချ၍ ...

"ကောင်းပြီလေ၊ ငါ မင်းကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်။ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်၊ အေး ... မင်း ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြားပြီးရင် မင်း ငါတို့ နဲ့ အတူ ဆက်နေချင်သေးမယ်ဆိုရင် မင်းသဘော ပေါ့ကွယ်"

ကျူးချန်လင်က ထိုသို့ စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဆိုလေ၏။

"မနေ့ညက ထောက်ချင်းပြန်လာတော့ ငါ့ကျေးဇူးရှင် ကွယ်လွန် တဲ့ သတင်းအပြင် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသေးတယ်ကွယ်၊ အဲဒီ လူရဲ့ နာမည်က ရှက်စွန်းတဲ့၊ ရွှေမွှေးခြင်သို့လို့ လည်း ခေါ်တယ်"

ကျန်းဟူကျင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားသည်။ ကျူးချန်လင် က ဆက်၍ ...

"အဲဒီ ရှက်စွန်းက ကျေးဇူးရှင် ကျန်းချွေးဆန်းနဲ့ ညီအစ်ကို တော်

လိုက်တယ်။ သူက သိုင်းလောကက လူတွေ အတော်များများ နဲ့ ရန်ငြိုး ရှိထားတယ်ကွယ်။ အခု သူလည်း ဘယ်လိုလုပ် သတင်းရလို က်သလဲ မသိဘူး။ မြေပြန့်ပိုင်းကို ပြန်လာပြီး ကျေးဇူးရှင် ကျန်းချေး ဆန်းသတင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေတယ် လူလေး။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူက သိ ပ်များ တော့ သူလည်း ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရသွားတယ်ကွယ်။ ထောက်ချင်းက ပါးနပ်လို့ သူ့ကို ကယ်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန် သူတွေက မကြာခင်မှာ ဒီကို လိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ ငါတို့လည်း လူစုကို ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ သို့သော်လည်း အတက်နိုင်ဆုံး ခုခံကာကွယ်ရမှာပဲ လူလေး။ ဒါကြောင့် သူတို့တွေ မလာကြသေးခင်မှာ လူလေး မြန်မြန်ပြန်သွား ပါကွယ်နော်။"

ကျန်းဟူကျင်းသည် နားထောင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြွလာ လေသည်။ ။

"ဪ...လက်စသတ်တော့ ဖေဖေကြီး ရှက်စွန်းက ဒီကို ရော က်နေတာကိုး" ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ဝမ်းမြောက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိ လေသည်။ ။

ထိုနောက် သူက ခိုင်မာစွာဖြင့် ဆို၏။

"ကျွန်တော် မသွားဘူး ဦးလေး၊ ဒီမှာပဲ နေမယ်"

ကျူးချန်လင်က သက်ပြင်းချလျက် ...

"ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ကြစို့"

သို့ဖြင့် သူတို့သည် အထုပ်အပိုးများ ဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက် ကြလေသည်။ ။ ထိုနောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးကို မီးပြင်းတိုက်၍ ရှို့လိုက်ကြလေ၏။ မီးဟု န်းဟု န်း တောက်နေသော

အိမ်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်စွာ ကြည့်ရင်း ကျန်းဟူကျင်းက "ဪ ...သူတို့တွေက ဖေဖေ အပေါ်မှာ တကယ့်ကို သစ္စာရှိကြတာပဲ" ဟု ရင်ထဲမှ နေ၍ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေ၏။

ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ပြီးမြောက်ပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် သူတို့သည် ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ လျှောက်ဝင်လိုက်စဉ် ကြီးမားသော ကျောက်ခန်းကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုအခန်းကြီး၏ နံဘေးတွင် အခန်းငယ်လေးများ လည်း ဖွဲ့ထားသေးသည်။ စားနပ်ရိက္ခာ အစုံအလင်ဖြင့် သူတို့ ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျောက်ဂူထဲတွင် ပူလောင်အိုက်စပ်လှသည်။ ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပူအိုက်စပ်နေရတာလဲဆိုတာ သိလား" ဟု မေး၏။

ကျန်းဟူကျင်းက စဉ်းစားပြီးနောက် ...

"ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် သိပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က အခု မီးလောင်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ ရောက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မမ"

ကျူးကျင်းက ကျန်းဟူကျင်း၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ရင်း ရယ်မောလျက် ...

"ငါ့ မောင်လေး သိပ် ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ" ဟု ချီးကျူးလေ၏။

ကျန်းဟူကျင်း၏ စိတ်ထဲမှ လည်း ကျူးချန်လင်၏ အကြံ အလွန်စေ့စပ်ပုံကို ချီးကျူးနေမိ၏။ မှန်သည်။ ဤဂူကြီးထဲတွင် နေခြင်းဖြင့်

င့် သူတို့အား မည်သူကမှ နေအိမ်ကို မီးရှို့ပြီး အိမ်၏အောက် ဂူထဲတွင် ပုန်းခိုနေကြောင်း ရိပ်စားမိကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထိုညတွင် ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော အကာလအချိန်တွင် သူတို့အားလုံး အောင်းနေသော ဂူကြီး၏ အပေါ်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။ သူတို့ ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်ထောင်နေကြစဉ် အော်ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ကျူးချန်လင်ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးတော့ ရှက်စွန်းကို ရပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီ ထင်တယ်ဟေ့၊ ကိုင်း ... မြန်မြန် အချိန်ရှိတုန်း လိုက်ရှာကြ"

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်းခွာသံများ ပို၍ ဆူညံလာ၏။ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မီးလောင်ပြာကျနေသော အိမ်ကြီးကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် အမြန်ဆုံးပြန်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ သို့ဖြင့် မြင်းခွာသံများ၊ ကြိမ်းမောင်းသံများ တိတ်ဆိတ်သွားချိန်တွင် မူ တောင်ချင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် အနားကပ်၍ ဆိုလေသည်။

"အစ်ကို ...အစ်ကိုကြီး ရှက်စွန်းရဲ့ ဒဏ်ရာကို သွားကြည့်လိုက်ကြဦးစို့"

ကျူးချန်လင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ထောင်ချင်းနှင့် အတူ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျန်းဟူကျင်းလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် မူ သူတို့အားလုံးကို ကျောပေးလျက် လဲလျောင်းနေသော လူကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထောင်ချင်းက

ထိုလူကြီးအား အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်း သက်သာပြီလား၊ ရေသောက်ချင်ပါသလား" ဟု မေးစဉ် ရုတ်တရက် ရှက်စွန်းက ထခုန်ပြီး ထောင်ချင်း၏ ရင်ဝကို ဘုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရှက်စွန်းက အော်၍ လည်း ဤသို့ ဆို၏။

"ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ခွန်းလွန်းဂိုဏ်း ကကောင်တွေ ခွေးတွေ၊ လာကြစမ်း၊ ငါ ရှက်စွန်းက မင်းတို့ ကို တစ်စိမှ မကြောက်ဘူးကွ၊ လာရဲရင် လာခဲ့ကြစမ်း"

ထိုအခါ ကျူးချန်လင်က စိတ်မကောင်းသံဖြင့် ...

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆရာကြီး ရှက်စွန်း စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီ"

ရှက်စွန်းအနားသို့ တိုးသွား၍ လည်း ...

"ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ က ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး"

ရှက်စွန်းက တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

"ဘာမိတ်ဆွေလဲ၊ ငါ့ နားလာမကပ်နဲ့ ... မကပ်ကြနဲ့ နော် ... ကဲကွာ"

ရှက်စွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ကျူးချန်လင်အား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။ ကျူးချန်လင်သည် လုံးဝမခုခံဘဲ ရှောင်တိမ်း၍ သာ နေရလေသည်။ သို့သော် ရှက်စွန်းက လုံးဝမလျှော့။ ဆက်တိုက်ပင် တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ကျန်းဟူကျင်းသည် နေရာတွင် ရပ်လျက် သူတစ်ကိုယ်လုံး ကျော

က်သား ကျောက်ရုပ်ပမာ တောင့်တင်းနေလေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ မူ သူ့မွေးစားဖခင် ရှက်စွန်းမှာ မျက်စိစုံလုံးကန်းသူ ဖြစ်ပြီး ယခုသူတွေ့နေရသော လူကြီးမှာ မူ မျက်လုံးအစုံ ပကတိ ကောင်းမွန်လျက် ရှိနေသူ မဟုတ်ပါလား၊ ထိုစဉ် ကျူးချန်လင်က ကြေကွဲသံဖြင့် ...

"ဆရာကြီးက ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကျန်းချွေးဆန်းရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဆိုတော့ ကျုပ်က ပြန်မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီး ကျုပ်ကို သေအောင်ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပေတော့"

ကျူးချန်လင်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး လုံးဝ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုတော့ချေ။ ရုတ်တရက် ရှက်စွန်း၏ လက်သီးတစ်ချက်က ကျူးချန်လင်၏ ရင်ဝသို့ ရိုက်မိရာ ကျူးချန်လင်သည် မနေသာတော့သဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဆို၏။

"သူက ရှက်စွန်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ ရှက်စွန်း မဟုတ်ဘူး "

ထိုလူက ရုတ်တရက် ကျန်းဟူကျင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ နှုတ်မှ လည်း ...

"ဟိတ် ချာတိတ်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်း ဘာသိလို့လဲ"

သို့ပြောပြီး ကျန်းဟူကျင်းဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာလေသည်။ ထိုစဉ် ကျူးချန်လင်က လဲနေရာမှ ရုတ်တရက် ထခုန်ပြီး လက်ညှိုးဖြင့် ထိုလူ၏ ခါးကို ထိုးလိုက်လေသည်။ ဤလက်ညှိုးသိုင်းမှာ သူတို့ ၏ မျိုးရိုးစဉ်လာ သိုင်းပညာပင်ဖြစ်သည်။ လွန်စွာလည်း ပြင်းထန်လှသည်။ ထိုလူလည်း လက်ညှိုးချက်မိသွားပြီး ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျူးကျင်းနှင့် ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးချန်လင်ထံသို့ ပြေးသွားပြီး အလျင်အမြန် ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ကျူးချန်လင်က အထစ်အငေါ့ အသံဖြင့် ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"မင်း ... မင်း"

ကျူးချန်လင် စကားမဆက်နိုင်မီ ကျန်းဟူကျင်းက ...

"ဦးလေး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မထိန်ဝှက်တော့ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်၊ ဦးလေး ပြောပြောနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကျန်းချွေးဆန်းဆိုတာ ကျွန်တော့် ဖေဖေပါပဲ၊ ရှက်စွန်းက ကျွန်တော့် ရဲ့ မွေးစားဖေဖေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှက်စွန်း ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူပါ" ဟု ဆိုလေသည်။

ကျူးချန်လင်က မယုံကြည်သလို ခေါင်းခါပြ၍ ကျန်းဟူကျင်းက ဆက်ကာ ...

"ကျွန်တော့် မွေးစားဖေဖေက မျက်စိကွယ်နေပါတယ်၊ စုံလုံးကန်း နေပါတယ်၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော့်တို့ တစ်တွေ ကျန်းကြီးပေါ် ရောက်တော့မှ ကန်းသွားတာပါ၊ ဒါကြောင့် အပြင်လူတွေ ဒီအကြောင်းကို လုံးဝမသိကြပါဘူး၊ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ အခု ဒီလူဟာ ရှက်စွန်းအတု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် ဦးလေး"

ထိုအခါ ကျူးကျင်းက လွန်စွာ အားရဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ကျန်းဟူကျင်း၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ...

"မောင်လေး ... မင်းတကယ် ပြောတာလား"

"ကျွန်တော် မှန်တာတွေ ပြောနေတာပါ မမ၊ ဒီလူက ကျွန်တော့် မွေးစားဖခင် ရှက်စွန်း လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး"

နောက်ဆုံးတွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် သူ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ခွန်းလွန်တောင်သို့ ရောက်လာရသည့် အကြောင်းကို အစမှ အဆုံးတိုင် ဖွင့်ဟ ပြောပြ လိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ပင် ကျူးချန်လင်သည် ကျန်းဟူကျင်း၏ စကားကို ယုံကြည်သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ပြီး အသေအချာ မေးမြန်းပြန်လေသည်။ ကျန်းဟူကျင်းလည်း သူတို့ တွေ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ နေထိုင်ခဲ့ကြပုံနှင့် တကွ နောက်ဆုံးတွင် ဖောင်ဖွဲ့၍ ပြန်လာခဲ့ကြပုံများ အထိ ကျူးကျန်လင်အား ပြောပြ လိုက်လေသည်။

ကျူးချန်လင်က အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန် နားထောင်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းရှည် ချ၍ ...

"ကျေးဇူးရှင်၊ ဘုရား သိကြားမလို့ အခု ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ သားက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာပါပြီ ကျွန်တော် ကျူးချန်လင်က အသက်ထက်ဆုံးအထိ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ သား ကျန်းဟူကျင်းကို လူလား မြောက်အောင်စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးသွားပါ့မယ်" ဟု တိုင်တည် သစ္စာ ဆိုလေသည်။

ထိုနောက်တွင် ကျူးချန်လင်က ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"ကဲ... ကျန်းဟူကျင်း၊ အစကတော့ ငါဟာ ဒီရှောင်လင်၊ ခွန်းလွန်း စတဲ့ ဂိုဏ်းတွေနဲ့ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ဖို့ အထိ စိတ်ကူးထားခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ မင်းကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ က အရေးကြီးလာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တို့တွေ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနကို သွားပြီး ရှောင်ပုန်းရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး၊ ငါတို့ အခု ပုန်းခိုနေတဲ့ နေရာကိုတောင် ဒီကောင်တွေ တွေ့

အောင် ရှာနိုင်သေးတော့ ငါတို့ ဘယ်နေရာကိုသွားပြီး ရှောင်တိမ်းဖို့ ရွေးချယ်ရမှာ ပါလိမ့်" သူက ခဏရပ်ပြီး ဆက်၍ ...

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်းက ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရ ရှာတယ် အင်း သူ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲစရာ ကောင်း လိုက်သလဲကွာ၊ အင်း ... သူက ငါ့ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဆိုတော့ ငါမသေခင်မှာ သူ့ကို တစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ချင် မြင်ချင်လိုက်တာ ကွာ"

ထို စကားကို ကြားသော် ကျန်းဟူကျင်း၏ နှုတ်မှ ရုတ်တရက် ဆိုမိလေသည်။ ။

"ဦးလေး ... ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ရေခဲမီးတောင်ကျွန်းကို သွားပြီး ဟိုမှာ ပဲ နေကြပါစို့လား ခင်ဗျာ၊ ဒီမြေပြန့်မှာ နေရတာ တစ်ချိန်လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်နေကြတာချည်းပဲ မြင်နေရတယ်"

ထိုအခါ ကျူးချန်လင်က...

"လူလေး ... မင်းက ရေခဲတောင်ကျွန်းကို ပြန်သွားချင်ပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား" ဟု မေးလေသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးချန်လင်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ တွေဝေ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

"အင်း ... ငါက မကြာခင် သေရတော့မယ့် လူပါလား၊ ငါမသေခင် တကယ်လို့ များ ငါ့ဖေဖေကြီးကို တစ်ခေါက်တစ်ခါမြင်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲ"

နောက်ဆုံးတွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျူးချန်လင်၏ အမေးကို

နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်၍ ပြလိုက်မိလေတော့သည်

။
